פו:

מ) נ"ל יכול יהה כחית זה פסול למנחות. ל"ק, ב) לעיל עו:,
 [לעיל עו: וש"לן, ד) [כל זה בילקוט ליתה והעתיק הילקוט בילקוט ליתה והעתיק הילקוט

סוגיא זו בפ' מלוה בזה"ל ויקחו אליך ארשב"ג אר"י אליך ולא לי

וכו׳ו. ה) שבת כב:. ו) ובשבת כב:

אי רבן, ז) ל"ל כמדת, א) חמיד לג. פ"ו מ"א, ט) ל"ל אם יש לו

קיי רבן, אין מי כנמדת, או מחל מיי רבן, אין מי כנמדת, או מחל המיירה ליק, כי) ליץ לא מי של מקב מיירה ליק, כי) ליץ לא מי של מיירה ליק, כי) ליץ לא מיירה ליק, כי) ליץ לא מיירה ליק, כי) ליץ לא מיירה ליק, כי) לוקתן מהודים ליק, כי) לוקתן לוקתן לוקתן לוקתן מוד, כי) שמות כ, או מולד לו כיל כיל מות כ, או מות כ, או שומת כ, או שומת כ, או שומת ל מייר למייר ליק מון לותר ליק מייר לוקתן מון בפרק מייר לוחל או מייר של מייר ליק וערי חופשות של מייר לב מוכר ליק וערי חופשות של מוכר לו כין ערי חופשות של מוכר ליק וערי חופשות של מוכר ליק וערי חופשות של מוכר ליק וערי חופשות של מוכר ליק של מ

גר מצוה

בש א מיי פ"ג מהלי ממידין
ומוספין הלכה טו:
ל ב מיי פ"ז מהלכות ליסורי
מובה הלכה ב"ז מתבה הלכה ב"ל
ג מיי שם פ"ז הלי טו:
לג ד מיי שם פ"ז הלי טו:
לג ה מיי שם פ"ז הלכה ב"ל
ג ה מיי שם פ"ז הלכה ב"ל
ג ה מיי שם פ"ז הלכה נו:
לד ו מיי שם פ"ז הלכה ו:

שימה מקובצת

ו אף המנחות היו בדין כרי ותיבת כל נמחק: כן יכול יהא כתוש זה פסול למנחות: גן לי [הכי גרסינן] וכי לאורה הוא בריך וקאי אאהרן וקאמר והלא כל ארבעים שנה כו' פי' שהרי ענני כבוד היה בזכותו של אהרן עני כבוד היה מזכותו של אחרן וקשה שהרי אמר ג"כ וכי לאכילה אני צריך משמע רקאי אקביה ולכך נראה דקאי אקביה והלא כל ארבעים שנה הלכו לאורו של עמוד ענן: ון שקופים מבחיון אוטומים לקמן בפרק שתי הלחם מזרח למען בפרק שתי הלחם מזרח למעדר מיו ימונחים מן הדין למעדר מיו מונחים מן הדין לאחרונה שיהא לצד מערב האחרונה שהיא לצד מערב קרויה מערבי אלא משום דאין קרויה מערבי אלא משום דאין מערבי אלא משום דאין מערבי אלא היה רוצה להתחיל דבעינן לא היה רוצה להתחיל דבעינן לפני הי מכלל דאימא חד גר לאו לפני הי ולמ"ד מצפרן דרום היו מותרם האמצעיה קרויה מערבי לפי שכולן היו מערבי לפי שכולן היו היא היתה כלפי גר אמצעייה היא היתה נוטה פניה ומאידה כלפי מערב: ו) שפן כמדה ברותה: זו שפן כמדה ברותה: זו שפן כמדה ברותה: זו מערבה היה מדלים חברותיה: ז] ממנה היה מדליק ובה היה מסיים. פ״ה בימי שמעון הצדיק היה מטיב ששה נרות שחרית ומניח נר מערכי נדות שחרית ומניח גר מערבי
דולק עד בין הערבים והא
דולק עד בין הערבים והא
קודם להטבת] שהי גרות ובדם
התמיד דמפסיק להו ומוכח לה
במסי יומא [דף ל"ג ע"ב]
מקראי (האין) [דאין] חטבה
מחורה משנים ומשמע שכולן
מאינו בין מאינו בין הערביה
דול א מחור אמץ אניסא
המור אמינו בר משרים בין אניסא ןלא סמיך ואם] מצאו נר מערבי דולק היה נוטל פתילה ישנה ומטיבה ונותן בה פתילה חדשה . ומדליקה תחלה ואח״כ מדליק ומדליקה תחלה ואחים מדליק כולן והיק ממנה היה מחחיל להיטב כדפי ולא נהירא דאיים להיטב כדפי ולא נהירא דאיים (אינו) מסיים [אינו] דומיא במה מדליקון [דף כ"ב ע"ב] והא הכא כי (יוקשה) [וקשיא] בין למיד משום [בווי מצוח] בין למיד משום בוווי מצוח! . ומאי פריך הרי כמו שהיה מדליק נר מערבי מהפתילה מדליק בר מערבי מהחילה
ישנה כמו כן היה יכול להדליק
כל שאר הגרות ממנה [ולמה
היה] צריך קינסא לכך פיי
קינסא מכנה היה מדילק עייי
קינסא ובה היה מסיים להדליק עיי
משרה נוטל קינסא ומדליק מנר
מערבי ומאותה קינסא היה
מערבי ומאותה קינסא היה
מדליק שאר הגרות ואחים היה ומיוני בר מארים היה מטיב נר מערבית ונותן (גבה) [בה] פתילה חדשה ומדליקה . ואע״ג דכתיב להעלות נר תמיד שפיר קרוי תמיד כדאמרינו שפיר קרוי תמיד כדאמרינן בסוף שתי הלחם [דף ציים עייב] אם סידר הישנה שחרית והחדשה ערבית קרינן בה מביאין אליוסטון כך גירסת אליוסטון כך גירסת אליוס עיין בערך אלייסטון בראשון אליו עיין בערך אלייסטון: אליוסטון: אליו שוריר. עי ארוי בערך אלייסטון: אליימים שוריר. עי ארוי מודים אליים עיין אניים או מרוים ארוים או שוריר. עי ארוים או ארוים או ארוים או ארוים או ארוים או ארוים ארוים או ארוים ארוים או ארוים ארוי חשיב: יכ) כתוש זה פסול למנחות: יג) כשרות אע״פ שאינו כתית לפי: יד) למנורה הרבה היו: מו) שהמנורה היתה עומדת ממזרח למערב: מו) ומניח האחרת: יו) ופתילה [ומפ׳ ר״ת וכו׳] א) יט] פרק אמר ותיבת ראשון נמחק: כ) משום בזויי מצוה: כא) ואפשר דמה:

א) וכ״ה בתוק׳ שבת דף כב ע״ב ד״ה וכי ע״ש.

שורן למנחות. אבל למנורה אינן שוין דאין זך אלא נקי והראשון לעולם נקי ופירוש הקונטרם עיקר דחי כדפרישית מרישה שמעינן הראשון למנורה והשאר למנחות: לא האבידה אני צריך ולא לאורה אני צריך. יש מפרשים מדנותן שולחן כלפון ומנורה

בדרום ולא לפד מערב ששם שכינה וליתא דלאו לאפוקי ללד מערב קאתי ל) וכי מימשכי נמי ללד מערב אפשר שינתן זה לנד לפון וזה לנד דרום ב) ומחלי הבית ולפנים היו מונחים בי כדאמר לקמן בפ׳ שתי הלחם (דף נח:) ואיכא למ"ד מזרח ומערב ואיכא למ"ד לפוז ודרום מונחיז ופי' החונט' עיקר דדייק מדשולחן בלפון ומנורה בדרום ומזבח היה באמצע שמע מינה לא לאורה אני לריך ולא לאכילה דאם הייתי לריך הייתי נותן מנורה סמוך לשולחן כנוהג שבעולם:

בותוץ לפרכת העדות יערוך כו'. בפרק במה מדליקין (שבת כב:) גרסי' וכי לאורה הוא לריך והלא כל אותן ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו כו׳ יח ומפרש ר"ת דאאהרן קאי וכי לאורה הוא לריך אהרן והלא כל אותן ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו של עמוד האש כדאיתא בברייתא דמלאכת המשכן מסתכל בטפיח ורואה בו בחבית ^{ד)} ורואה מה שבתוכה ה) ובתורת כהנים בפר' אמור אל הכהנים גרסינן וכי לריכין לנר והלא כל אותם ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הוצרכו לנר שנאמר כי ענן ה' על המשכן ומיהו סוגי׳ דשמעתין משמע דאשכינה קאי יוקשיא דה"ל למימר כל העולם כלו 'לאורו של מקום היו הולכים:

ממנה היה מדליק. כלומר ממנה מתחיל ההדלקה שאותו מדליק תחילה בערב ובו היה מסיים ההטבה בבוקר שאותו מטיב אחרון לפי שבכל בוקר מולא אומו דולק והשאר מולא שכבה ופעמים שהיה דולק כל היום כולו ומדליק ממנו שאר הנרות שבבוקר היו כולם כבות חוץ ממנו ומטיבו שמנערו מן הדשן כדכתיב בבקר בבקר בהיטיבו את הנרות וגו' ונר מערבי שדולק כל היום לערב היה מדליק ממנו שאר הנרות כך פי׳ בקונטרס וזה היה קודם שמת

שמעון הלדיק שהיה נר מערבי דולק כל היום כו' כדחמר בריש טרף בקלפי (יומא לט.) כל ארבעים שנה ששימש שמעון הלדיק היה נר מערבי דולק מכאן ואילך פעמים דולק פעמים כבה והיה לריך ליתן בה שמן בשחרית שתהא דולקת עד הערב להדליק בה השאר והכי תנן במסכת תמיד יו פרק ים ראשון אמר להן הממונה קמא (דף ל:) נכנס ומלא שתי נרות מזרחיות דולקות מדשן את השאר ח ומניח את אלו פירוש שתי נרות מזרחיות מניח עד לאחר דם התמיד כדנפקא לן מקרא בפרק שלישי דיומא (דף לג.) סידור מערכה משמיה דגמרא וקא סבר האי תנא כמ"ד לקמן בפרק שתי הלחם (דף לח:) מזרח ומערב היו מונחין והדר קתני מלאו שכבה פירוש דהיינו לאחר שמת שמעון הלדיק שלא היה הנס רגיל מדשנו ומדליקו מן הדולקין פירוש ומשים חלי לוג שמן שתהא דולקת עד הערב להדליק ממנה את השאר ואחר כך מדשן את השאר דהיינו הטבת חמש נרות ובפרק החלו עולים החני נכנס ומלא שתי נרוח שי מזרחיים דולקים מדשן את המזרחי ומניח את המערבי דולק שממנו מדליק את המנורה בין הערבים מלאו שכבה מדשנו ומדליקו ממזבח העולה ובפרק במה מדליקין (שבת דף כב:) פירש בקונטרס דנר מערבי היה מטיב בין הערבים ואוחז את הישנה בידו או היה מניחה בכלי עד שהיה נותן שמן ופתילה ומדליקה ומדליק ממנה את השאר והקשה רבינו שתן ופגרנה המיפוף ותופין תוננים מת השמר והקשה לפינו תם אם אפשר לעשות כך מאי קפריך התם והא הכא כיון דקביעי נרות לא סגי דלא למישקל ואדלוקי וקשיא למאן דאמר (שבת דף כב:) אין מדליקין מנר לנר מאי קושיא הרי באותם שעה יכול להדליק את כולן דמאחר שהוציא פתילה ישנה מן

למנחות: אף 1 [כל] המנחות היו בדין [וכו']: תנו רבנן יזך אין זך אלא נקי רבי יהודה אומר כתית אין כתית אלא כתוש ייכול יהא יז זך כתית פסול למנחות ת"ל יועשרון סולת בלול בשמן כתית א"כ מה ת"ל למאור אלא מפני החיםכון מאי חיםכון אמר רבי אלעזר סהחיםכון התורה חםה על ממונן של ישראל יס צו ₪ את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך אמר רבי שמואל בר נחמני אליך ולא לי יו לא לאורה אני צריך: שלחן בצפון ומנורה בדרום א"ר זריקא אמר ר' אלעזר לא לאכילה אני צריך יויעש לבית אני צריך אויעש לבית חלוני שקופים אטומים תנא שקופין זו [מבפנים] ואמומים [מבחוץ] לא לאורה אני צריך 🌣 מחוץ לפרכת העדות באהל מועד עדות הוא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל ואם תאמר לאורה אני צריך והלא כל ארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר לא הלכו אלא לאורו אלא עדות הוא לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל מאי עדותה אמר ירבא זה יו נר מערבי שנותנין בה שמן יי יו ייכנגד חברותיה יו אוממנה היה יימדליק . ובה היה מסיים: **מתני'** מאין היו מביאין את היין 🗗 בקדוחים ועטולין אלפא ליין שניה להן בית רימה ובית לבן בהר וכפר סיגנא בבקעה כל ארצות היו כשרות אלא מיכן היו מביאין אין מביאין גלא מבית הזבלים ולא מבית השלחים ולא ממה שנזרע ביניהן ואם הביא

בחביות קטנות ואינו ממלא את החבית עד פיה

כדי שיהא ריחו נודף אינו מביא מפיה מפני

גמ' שוין והא אמרת ראשון למנורה והשאר

למנחות אמר רב נחמן בר יצחק מאי שוין שוין

היין: כדי שיהא ריחו נודף. שכשהיא חסירה קימעא היין נודף יותר מכשהיא מליאה: רש"י כת"י בכל שון והם אחרם ראשון למנורה והשאר למנותה והימ קתני השני שבראשון והראשון שבשני כשר למנורה: שבשני שון והח לאשון שבשני כשר למנורה: שבשני שוין והח לאשון שבשני כשר למנורה: נדריך ? דמן המובחריניה וה"ק הראשון שבשני והשני בכלשון שון שאם יש לו מנחה והשני של משחים שלים יש לו משליםי שבראשון ומנאשון שבשני ישי מנותחו מראשון שבשני ישי מנותחו מראשון שבשני שהוא בשבעי ישי מנותחו מראשון שבשני שהוא בלא נקי. כגון אותו שיוציה בלא טעינה בפלים ואלה נתוח בלא מותום בליינים לאל בלא נקי. כגון אותו שיוציה בלא טעינה בפלים ואלה נתוח בלא מותום ברימים אלא כתוש במכחשה: ישול יהא טחון ברימים אלא כתוש במכחשה: ישול יהא טחון הדא נתוח בסבו מם בסול מהור האיל וכתוב למאור ה"ל. דאף למנותו בשר: מם כל למאור ה"ל. דאף למנותו בשר: מה בלי למאור ה"ל. בל" שויו והא אמרת ראשוו למנורה והשאר כשר אין מביאין יו הליסטיון ואם הביא כשר אין מביאין ישן דברי רבי דוחכמים מכשירין האין מביאין לא מתוק ולא מעושן ולא מביאין מן מביאין מן מביאין מן הדליות אלא מן יהרגליות ומן הכרמים העבודין ולא יו כונסין אותו בחצבין גדולים אלא

במ" שוין. בתמיה. דקתני השני שבראשון והראשון שבשני שוין והא אמרת

ראשון למנורה והשאר למנחות דהשני שבראשון אין ראוי למנורה והאשון שבשני למנחות דהשני שבראשון אין ראוי למנורה והיכי הוו שוין: למנחות דהשני שבראשון אין ראוי למנורה והיכי הוו שוין: למנחות. שאם רולה ליתן הראשון שבשני למנחות הרי הוא כשני שבראשון "א] ש): יכול יהא יב! ") כסים וך פסול למנחות. הרי הוא כשני שבראשון "א] ש): יכול יהא יב! ") כסים וך פסול למנחות.

הואיל וכתיב ביה נשמות ככן למאור: אם כן. הואיל וכשר נמי למנחות: מה **מלמוד** לומר. וך וכתית למאור: מפני החיסרון.

לא בעינן זך וכחים למנחות כמו לנרות דהכי נמי כשרות "ג' אפילו אינו <> [זר]

וכתית לפי שהמנחות הן מרובות ולריכות שמן הרבה ואילו היה לריך לחזור במנחות

מפסידים שהיו לוקחין אותו ביוקר: שלחן בלפון ומנורה בדרום. והמובח בינתים לידע שלא לאורה אני לריך: שקופים

מבפנים. שהמשקופין של חלונות היינו לר

שבחלון היו מבפנים והרוחב שבחלון מוחור כלפי חוץ להוליא אורה לעולם: ממנה

היה מדליק. האחרות ובה היה מסיים

כדתנן (ממיד דף לג.) בא ומצא שתי נרות מזרחיות דולקים מו] שמנורה היתה

עומדת מזרח ומערב מכבה האחת שבלד

מזרח ומדשנה ומניח שון האחת שבלד

אותה שבמזרח הוא נר מערבי ומניחה

דולקת עד לערב ומדליק האחרות שכבו

ל בשחר ומטיבו חורק מה שנשאר מן השמן

ומן הפתילה לחוץ ונותן בה שמן ופתילה "ו ומדליקה כדי לקיים בה מצות הדלקה

ומסיים בה הדלקה שהיה מדליקה בתר כל הנרות: בותבי' הלסטיון. שנמבשלו

הענבים בחמה יותר מדאי: **מעושן.** כשהיו הענבים מרים היו מעשנין אותן

כדי למתקן או מבשלין אותן: לא מסוק. כשהוא מתוק מחמת עלמו כדמפרש בגמ' מ'.

שניון אחר חירוש שלא עברו עליו ארבעים יום: מן הדליום. שקורין טרייל"ש לפי שאין יינו יפה: אלא מן הרגליום. יין

שגדל בגפנים נמוכים שהוא יפה: **העבודים**.

מפרש בגמ׳ מ): לא היו כונסין אותו בחלבין

גדולים. לפי שכשהיו מסתפקין מתנו

על יד היו החלובין מתרוקנים ומתקלקל

אחר זך וכתית כמו למנורה יד] היו

את החוברת עד פידה משום הפסול למנחום. הואיל וכמיב למאורם):

אינו כוביא כופיה כופני
אינו כוביא כופיה כופני
אינו כוביא כופיה בימים אינו לי למאור יהא כחוש אבל לממוח מקרין אי מהדר בתר כתית אבל נותוח מסרון אי מהדר בתר כתית אבל נותוח מסרון אי מהדר בתר כתית אבל נותוח ליכא שמן כולי האי אלא שלשה לוגין וחלי מסרון אי מהדר בתר כתית אבל נותו ליכא שמן כולי האי אלא שלשה לוגין וחלי הכל יום אלי לוג לנות: אא יחסרון בלוחר מאי אוכים במסרון: הסורה חסר על מה המחור אוכים במסרון: הסורה אם מסרה בתקום חסר של כלי עד וכל שטף שלהם טורה בתקום אלא על כלי מרס שלין. לכלונן והראות חיבתן לפוי: ולא לי. בשבילי שלא לאורה אוי לדיך ולא שקופים מבחון. רחבים מבחוץ ולשומים מבפנים. ופיהם אטום וקלר מבפנים. שדי הכחל מכל לד כדי שלא יסמום ויעכב עובי הכותל אם האורה ולצלן מהיכל א מהיכל לי מד ישל מבפנים ומרסיב עובי הכותל מכל לד כדי שלא יסמום ויעכב עובי הכותל אם האורה וצלא מהיכל א) מהיכל לה מבי שבים ומרכיב ומהיל לצל מבפנים ומרסיב עובי הכותל אם האורה וצלאן מהיכל אל מהיכל אל מבל מבפנים ומרסיב עובי הכותל אם האורה וצלאן מהיכל אלא מדי שלה מבים ומרסיב ומרסיב עובי הכותל אם האורה וצלאן מהיכל אלא מה היכל אל מבלבים ומרחיב והלך לצד חוך לדי שההא אורה וצלאן מהיכל אם היכל א דרך כותל חבנים לשעושין חנון תרחיבין חוחו תופפים שתשפעים טודי הכותל מכל לד כדי שלא יסחום ויעכב עובי הכותל את האורה תלבא לדדין אבל ההיכל א היה קלר תוכפים ותרחיבין חבו החול אורה חולה ויולאן תהיכל שחאיר לעולם כי לא לאורה אני לרין: עדום הוא המעורה. לקמן מפכש מה הוא לעולם כי לא לאורה אני לרין: עדום הוא המעורה. לקמן מפכש מה הוא העדות: כר מערבי: כו אמלעי היה פוזה פיי ללד תערב וכל שאר הנרות היה העדות: כר מערבי: כל המכי הבי כל לפי לני לר מערבי: כלד מכרוסים. אלי לל גד בדקתי בש בק מן לה מדותיה שתהא דולקת והולכת מערב עד בקר תן לה מדותיה שתהא דולקת והולכת מערב עד בקר ושער מדליק מחילה מעערב: ובם מיה מסיים החובים בקל בקר מלא אותה דולק מחילה מעערב: ובם היה מסיים. החובים בבקר באותה היה מדליק מחילה מעערב: ובם היה מחים. החובים בבקר באותה היה מדליק מתנו כל שאר ובשאר מלא אותה שלן כדות בל בו ושמתים שהיה דולק כל היום ווערן מן הדשן כדכתיב בבקר הכוח של בבקר היו כול כבוח חון תור מערבי דולק כל היום ולערב היה מדליק מתנו כל שאר הכוח שוב בבקר היו כול כבוח חון תור מערבי דולק כל היום ולערב היה מדליק מתנו בא שתו בלות בי מחובים ונחן בה הכורת: מסיים. דלאחר הדלקות שאר נרות היה מכבה אותה ומטיבה ונחן בה שתו בלות היו מחובי הואל בי היו מדלין מורח בשל בכו עליו שתוך מחובים. מן הדליות מן המשו מורח של מול של היום להואלים על בכי לנוסות ונסרים. מלפרילים אוכובות על בי קרקע לרגי בי לנוסות ונסרים. מלפריליים מולאה יולא ריחה לחון ואינה נודף בי סרקם להעלות כל תמיד שלרין קוא"ש בלע"ז: מלאה יולא ריחה לחון ואינה נודף: ^מ) הקמסין. לובן היין שקורין קוא"ש בלע"ז: שהא הל

הנר שבמנורה אין בו משום ב¹ מנוה ויש לומר דלא אפשר לעשות כן משום דדרשינן במורת כהנים להעלות נר תמיד שנריך שיהא נר קבוע להדליק שאר נרות ואיזה זה נר מערבי ') וריב"א פירש דבעוד שהישנה דולקת בנר מערבי היה מדליק ממנה את השאר על ידי פתילות ארוכות ושוב מדשן את זו ונותן בה שמן ופתילה חדשה ארוכה ומדליקה מן השאר והיינו ובה היה מסיים ההדלקה והיינו עדות שהיה מדליק ממנה מאוחה שהודלקה אמש את השאר כל ימי שמעון הידיק ולישנא דמתני דחמיד משמע כדבריו מדקתני שממנו מדליק המנורה בין הערבים ואפשר באן במה שמדליקה שחרית ממובח העולה ואין ממחינין עד הערב שידליקנה ממובח העולה ואח״כ ידליק ממנה את השאר משום דכתיב תמיד דבעינן שתהא המנורה דולקת תמיד י) ואם הטענה תלוי בכך א"כ לפירוש הקונטרם קשיא דבשעה שאוחז הישנה בידו אין שום נר דולק במנורה ושמא הא דתקון הכי היינו טעמא שלא לשנות מכמות שהיה בשעה שהנס קיים בימי שמעון הלדיק:

תורה אור השלם

וכו'. ג"ק, ע) ג"ל מערביים. ג"ק, י) ג"ל ופירש ריב"א. ג"ק, ל) ג"ל וא"מ אם הטעם חלוי כו'. ג"ק,

 וְאַתָּה הְעַנָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאַל וְיִקְחוּ אֵלֹיְךְ שֶׁמֶן זַיִּת זְךְ בָּתִית לַמָּאוֹר לְהַעֲלֹת נר הָמִיד: שמות כז כ 2. וִעשָרן סלַת בַּלוּל בִּשַמן בָּתִית רַבַע הַהִין וְנַסְרְּ רְבַעִית ההין יין לכבש האחר:

שמות כט מ שמות כט מ 3. צַו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאַל וִיְקְחוּ אַלֶּיךְ שֶׁמֶן זִיִּת זְךְ בְּתִית לַמְאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תְּמִיר:

לְמְאוֹר לְהַעֶּלֹת גַר תְמֵיר:
יוקרא כד ב
יוקרא כד ב
לַ תְּיַת חַלוֹנִי שְׁקְפִים
לַ בְּיִת חַלוֹנִי שְׁקְפִים
גַּיִּטְמִים: מלכים א ו ד
כ. מחוץ לְפְרַכֶּת הָעַדְת בְּאַדֶּל מוֹעַד יַעַרךְ אתו אַהרן בְאַדֶל מוֹעַד יַעַרךְ אתו אַהרן מרעונים לי בַּקְר לפני ייִ תְמִיד מרמן עולת הייכונים לייכונים חקת עולם לדרתיכם: . ויקרא כד ג

לעזי רש"י

טרייל"ש, טלטרייל"ש [טריילי"ש]. גפן המוגבה על כלונסאות. קנא"ש [קייני"ש]. כתמי

מוסף רש"י . הובא בסוף המסכת

רבינו גרשום

שוין. דקתני והשני שבראשון והראשון שבשני שוין: והאמרת ראשון למנורה והשאר למנחוח דהיייי . למנחות והשאר בראשון אינו ראוי והראשוז שבשני ראוי למנורה והיראשון שבשני ראוי למנורה.

היכי הוו שוין: שוין למנוחה.

שאם רוצה להשים הראשון

שבשני למנחות הרי הוא כשני

שבראשון וישים: א״כ מה ת״ל

דן כתית למאור מפני החסכון

דלמנחות לא בעינן דן כתית

דלמנחות צריכיז יותר שמז

דמנחות צריכיז יותר דמנחות צריכין יותר שמן מנרות: שולחן בצפון ומנורה בדרום ומזבח בינתים לידע שלא לאכילה אני צריך ולא . לאורה שדרך בני אדם מנורה עומדת בצד שלחנו: ממנו היה והאחרות שכבו לאור הבקר מטיבן זורק מה שנשאר מן הפתילה ופסולת מן השמן לחוץ ווימי רד ב---. לחוץ ונותן בה פתילה חדשה ושמן ולערב מדליקן מנר . מערבי שדולה עדייז מטיב נר מערבי ונותן בה שמן ובה היה מסיים להדליק האחרות ואח"כ מכבה האחרות ואח"כ מכבה ומדליקה לבסוף כדי לקיים בה מצות הדלקה והיינו עדות ששכינה שורה בישראל: הליסטון. יין מתוק הרבה ל"א מיסר שורדת עובים הבבה ל"א כדי שיהא ריחו נודף. שכשהוא חסר קמעא נודף ריחו יותר מכשהוא מלא:

הליסטיון